

3. ali naj bi se te dela županijam ali posebnim skušenim možem izročile?

4. kdo bi stroške tega dela terpeti imel? —

(Dalje sledi.)

Gospodarske skušnje.

(*Posebno dober kreč ali mavta.*) Kader se poleg vodá zida, ali na bregih kakošno pohišje stavi, je dobro, če se navadnemu kreču ali mavti nekaj judovske smole (asfalta) podmeša; tak zmes nek silno močno veže. Pravijo, de pri zidanju staroslavniiga mesta Babilona (kteriga zidanja ostanjke še dan današnji popotniki obiskujejo in občudujejo) so se nek tako zmešaniga kreča poslužili.

(*Limone hraniti.*) Vsaka limona naj se v papir zavije, potem v sol položi, s katero naj se popolnoma pokrije. Tako se dajo limone prav dobre dolgo dolgo shraniti.

Národské staríce.

Šeti list.

Ljubi moj Jože!

Preden Ti kake staríce od našiga naroda in od slovenskih deželá začnem razlagati, naj Ti pred ob kratkim zemljopis nekdanjih slovenskih ali vinskih deželá razložim.

Dan današnji so slovenske dežele kakor je znano: Primorje z Istro in Goriškim, Krajsko, en kos Štajarskiga in Koroškiga. Te dežele so se nekdej, to je, ob Kristusovih časih in še pred, delile v Istro, Krajno, Japodio ali Japydio, po naše blizo Zapudje imenovano, v Norik in Panonio. V teh deželah je stanoval Vinski ali Vendski rod, od kar imate Sava in Drava svoji imeni, prva od „suti“ druga od „dreti“ ali silno naprej tēči. Ker sim ti dve reki v misel vzel, naj Ti povem od nju narodsko povest, Pričkale ste se, ktera med njima skoz Krajsko poteče? Ker se niste mogle vmiriti, ste pogodbo napravile, da tista poteče skoz Krajsko, ktera se bo drugi dan pred zbudila. Sava tisto noč ni nič zaspala, Drava je bila pa terdo zaspala. Ko Sava čuti, da Drava spi, je tiho vstala, in se po namenjeni poti naglo skoz Krajsko vlila. Drava se zbudí — in vidi Savo skoz Krajsko tēči; grozna jeza jo prime, ker si je bila zaspala, in zato jo serdita skoz Koroško vdere. In tako še dan današnji Sava skoz Krajsko tiho spě, Drava pa jezno svojo pot skoz Koroško dere. —

Da so v naših deželah grozno zdavnej Vindi ali Vendi stanovali, Ti bom drugikrat govoril. Zdaj govorim le od nekdanjiga razdeljenja naših slovenskih dežel. Krajna ali Karnia so Rimljani imenovali Goriško, Furlansko in gore nad Venedkami. Tukajšni rojenjaki so pa blizo tudi to Krajna imenovali, kar še zdaj Krajsko imenujemo. Japydia ali Zapudje je bilo en kos Krajne, to je Teržaško primorje, notranje Krajsko, Čičarija in en kos Horvaškiga, ki od Lukoviga Dola ob cesti proti Senjski Reki leži. Norik je obsegel Krajsko deželo, kar je je od Save in Šmarne Gore na gornji kraj, dalje Koroško, Štajarsko, in še dalje nekatere dežele, od katerih govoriti ne spada sémkaj. Kar je Krajskiga od Save na spodnji kraj, to je Dolensko, je po Rimski rajtingi h Panonii spadalo. Te druge dežele so bile cele štete vsaka k enimu posebnimu svojimu kraju; li Krajsko je bilo na vse kraje razkosano.

Kar nekatere hribe zadene, so jih Rimljani tako imenovali, kakor so po svoje od Vendov čuli, ali pa

so jim tudi nove latinske imena dajali. Podkraju so rekli Ocra, Juljovci Alpes Juliae, ker je kakor pravijo Juli Cesar z vojsko čez nje hodil. Carvancas (morebiti od Krivanek) so imenovali Kokro, Albi Montes, to je po naše Bele Gore, so bile Snežnik, in kar jih je blizo njega od Loža dalje.

Ktero ljudstvo je pa v tistih starih časih na Slovenskim stanovalo? Jez pravim, da so bili Vindi, Vendi ali Veneti, slovanski rod. Tebi se bo to čudno, in morebiti neverjetno zdelo, pa le poterpežljivo prebiraj, kar Ti bom zanaprej v nekterih listih pisal. Ko boš vse to prebral potlej sodi: ali imam prav ali ne? Pri tem Ti bom mogel zgodovino Vindov ali Vendov ob kratkim popisati. Za danes naj bo dosti. Bog Te obvari!

Tvoj stari prijatelj
Benkov Tone.

Nova knjiga o slovanskih rečéh.

V Beču (Dunaju) je te dni na svetlo prišla nova knjiga po imenu „Slavische Bibliothek“ herausgegeben von Fr. Miklošić. Erster Band. Cena je 1 gold. 40 kraje. sr. — ali to samo za tiste, ki gosp. izdatelju (in der k. k. Hofbibliothek) do 30. marca novce pošlejo; potem se bo prodajala po 3 gold. Kdor pošlje novce za deset knjiga, dobi jedno na poklon. — Obsežek knjige, ki zapopade 13. važnih členov, in imé slavniga izdatelja, sta nam porok izverstniga dela.

Novičar iz Krajskiga.

Iz Ljubljane. Poslednjikrat smo obljubili nagovore naznaniti, s kterimi se je porotna sodba v Ljubljani pričela. Danes prinesemo slovenska nagovora gg. predsednika in državniiga pravdnika. Pervi se je takole glasil:

„Po vstavi, katero smo po milosti našega presvitlega cesarja prejeli, se bo danes v poglavitnem mestu krajske dežele, moje drage domovine, prva porota, to je, sodba po priseženih možéh ali porotnikih začela. Z vselej pozdravim ta dan, ki mi je bil odločen, Vam ta prežlahtni dar izročiti, ki ima ljudstvo k ljubezni do pravice in k poštenemu življenju čedalje bolj spodbujati. Vi gospodje porotniki, ki ste po postavi in po zaupanju svojih sobratov k tako imenitnemu sodnemu opraviu poklicani in izvoljeni — Vi pa s svojimi razsodbami pokazite, da so prebivavci Krajske dežele že zares na tako visoko stopnjo omike in razsvetljenja se povzdignili, da se jim smejo sodne opravila zoper hudodelnike, ki so pravici tako silno nevarni, z mirno vestjo zaupati. Zakaj le, če to storite, se zamore pričakovati, da se bo ta zares vstavna naredba, ta krepka podpora prave svobode, za zmirej ohranila. Dobro prevedim, da Vam je to novo opravilo toliko težji, ker se po starih postavah ni očitno obravnavalo, — da morate tedaj, ako hočete svojo dolžnost zvesto spolnovati, na vse skerbno paziti. Vaša dolžnost, gg. porotniki, je, dobro prevdarjati: ali je zatoženec kriv ali ne, in vselej po svojem notranjem prepričanju razsoditi. — V ta namen Vam bom pa vse dogodbe natanko razlagal in sicer ne le tiste, ki so zoper toženca, ampak tudi tiste, ki ga zagovarjajo. Tudi Vam bom, če bote v kakoršni koli reči razjasnjenja potrebovali, in ga od mene želeli, vselej po svoji dolžnosti rad vse razjasnil. Nadalje bodete tudi razlaganje in nasvetovanje c. k. državnega pravdnika, kateri je zastopnik po hudodelstvu razželjene države, kakor tudi zagovore in nasvete zatožencovega zagovornika slišali. Po tem takem Vam bo mogoče, po godnem prevdarku in po natančnem pretresu vsih dokazov, ki so bili za ali zoper zatoženca

povedani, kakor bodete znotraj prepričani, tako ali tako razsodili. Naj tedaj pri Vaših sodbah vsako nagnjenje in sovraštvo na strani ostane; sama božja večno nespremenljiva pravica naj Vas razsvetljuje. Pri vas pa, spoštovani poslušavci, ki ste leta 1848 o vsaki priložnosti pokazali, kako zlo mir in red ljubite, se ni bati, da bi obravnavo kaj motili, toraj se vsega opominjanja zderžim.“ —

Potem je državni pravdnik, žl. g. Dr. Kaiser besedo povzel in narpoprej v slovenskim jeziku takole govoril:

„Imenitni zbor! Prečastiti gospodje porote! Ljubeznivi prijatli domovine!

Cesarska beseda je resnica postala. Vstava darovana ni več mrtva čerka, ampak živo braniše vaše svobode, poroštvo mogočnosti, svitlobe, edinosti cesarstva. Trohljeno poslopje stariga sodništva je odstranjeno, in na oprostnem mestu se vzdiguje nova nadepolna stavba z mladostno močjó. Vrata sodivnice poprej zaperte, stojé zdaj vsakimu odperete; zagrinjalo je pretergano, terde spona so razbite, in iz temne noči skrivnosti pride na blišečo luč javnosti djanje sodniških organov zavoljo zadobljenja občniga zaupanja, zavoljo poterjenja in pokrepčanja njene nepostranosti in pravicoljubnosti. Prišel je dan in z dnevam zlato sonce enakopravnosti, katero je obnebbe našiga cesarstva razjasnilo in naše serca z verlim duham hvaležnosti proti nar milostljivšimu cesarju dopolnilo; — prišel je dan, in z dnevam dolgo željeni lepi trenutek, o katerim z božjo pomočjo slovesno obhajamo začetek perve porotne seje. Zopernatorno zedinjenje tožnika in toženca v osebi sodnika je razvezano, in v imenu pravične postave se vzdiguje državni pravdnik kot tožnik, kot varh svete resnice in postavnosti; zatoženca varuje pravdoznan zagovornik, in tožbino reč razsodujejo prisežni možje skušene poštenosti, in nepostranski sodniki, pa ne več kakor poprej po mrtvi čerki človeških postav, ampak po znotranjim živim prepričanju, iz obravnave izvirajočim, po postavi, katero je živi Bog v njene serca zapisal, po glasu svoje lastne vesti na to vižo, kakor to zamorejo in imajo nekđaj pred sodnico božjo odgovoriti. Velika je odgovornost, katero mi vsi prevzamemo nasproti obtožencu, nasproti celi državljanski družbi in nasproti naši lastni vesti, — težka je naloga nam naložena, pa po sreči se bo izšla z zedinjenimi, združenimi močmi, in z blagoslovam vsigamočniga Boga, brez kteriga mi nič ne zamoremo. K temu tesnimu zjedinjenju in djanskimu združenju moči jaz danes vse prijatle domovine in posebno vse gospode porotne seje povabim, ktere je vesolne zaupanje k rokovanju pravice in pravičnosti, k varstvu postave in javniga reda poklicalo; in jih v tem važnim in velikim trenutku prosim, si svojo sveto dolžnost, svoj visoki poklic, živo pred oči postaviti. Dolžni smo sevražnikam reda in postave krepko nasproti stopiti, in ojstro s taistimi ravnati, ki druge zapeljevati alj od postavne poti odvracati, takó postavnost, red, mir in pokoj podkopati, in državljanam vžitek prave svobode ropati derznejó. — Spoznavši svojo sveto dolžnost, svoj visoki poklic, bo tedaj državni pravdnik celo moč, nar resničniši voljo v to obernil, de se postavam popolna veljava, popolno spoštovanje dogotóví, de se krivi obsodi in nedolžni osvobodi, de se z edinim skupnim ravnanjem doseže občni veliki namen pomirjenja dežele, pomnoženja narodove blagovitosti, varstva, oživljenja in vterjenja novih vstavnih naprav, — naprav, ktere je Njih Veličanstvo naš presvitli Cesar Svojim narodom dragovoljno dodeliti blagovolil, de se nada domovine v resnico premenuje, de se vsaka kapljica kervi, ktera v naših žilah živi, z gorečo ljubeznijo proti narmilostljivšimu Cesarju napaja, de se z blaženstvom prave svobode oživi ljudstvo, katero jaz danes pervikrat javno v domorodnim glasu pri-

jazno iz polniga serca pozdravim, klicaje: Bog živi ga na vse veke!“

Od perviga zatoženca Franceta Keržana (po domače Blažkov) povémo, da je skozi in skozi svoje hudodelstvo tajil. Ali tajeenje zdej nič ne pomaga. Porotniki (prisežni možje) sodijo po zaslišanih, v prisego vzetih pričah in po zatožnih vradnih zapisnikih le po svojim notranjim prepričanju, in če vse zoper zatoženca govóri, ne porajtajo njegovih besed, če šetako tají. Tudi je kriva misel nekterih ljudi, ki mislijo, de je to narobe svét, de imajo zdaj clo „lumpi“ svojiga zagovornika! Zagovornik ne zagovarja hudodelstva, ampak postava ukaže, de naj tudi zatožene, ki zna kriv pa tudi ne kriv biti, moža na strani ima, ki ima nalogo, to razedeti, kar bi utegnilo v razjasnjenje dopernešeniga dela, v razodevo nagíbov in zljajšin služiti. — Keržan je bil po porotnikih enoglasno kriv spoznan, in po sodnikih za 5 lét v težko ječo obsojen. G. Dr. Kavčič se je kot zagovornik bistroumno in možko obnašal.

Druga porotna sodba je bila zoper 41 lét stariga Janeza Žagarja, po domače Kozina, iz Gorenje Vasi, ki je bil zavolj uboja zatožen. Tudi on je terdovratno hudodelstvo tajil; zagovarjal ga je po mogočnosti g. Dr. Rak, porotniki so ga enoglasno kriviga spoznali, in obsojen je bil na 5 lét v težko ječo.

Tretji, ki je pred perotno sodbo stal, je bil Juri Pušar, po domače Pogačnikov iz Bukovice, 25. lét star zavolj tatvine; ni tajil, da je kradel, samo da ni toliko (900 gold. 47 kr.). Gosp. Dr. Rudolf ga je zagovarjal; porotniki so ga enoglasno kriviga spoznali; obsojen je bil na 1 léto v težko ječo.

Četerti je bil Janez Pušavec iz Britofa zarolj uboja; je hudodelstvo tajil, g. Dr. Kavčič ga je zagovarjal, porotniki so ga kriviga spoznali in obsojen je bil na 5 lét v težko ječo.

Pri vsih porotah je bil žl. gosp. Dr. Kaiser državni pravdnik, kateri poslušavcam, ki le slovenski jezik razumejo, zavolj njegoviga lahko razumljiviga in gladkotekočiga govora kaj dopade. „Kdo je nek ta mož, ki tako lepo govóri, kakor nar boljši pridigar“ — se sliši od več strani. Tudi g. Dr. Kavčič je poslednji občirni povzém za govora v slovenskim jeziku prav krepko govoril.

Po dokončanih porotah bomo sploh od porot nekoliko govorili, in si prizadjali sosebno nektere krive misli zastran te imenitne nove naprave razjasniti. Obljubili so nam v tem zvedeni možje svojo pripomoč. — Novičar, ki vse pové, kar je noviga vsake baže, je unidan pozabil naznaniti, de so predprešnjo nedeljo trije žandarji zavolj zaslug v Višnjigorski dogodbi z veliko slovesnostjo prejeli sreberne križe zaslug in sreberno svetinjo. — O poslednji séji je tudi mestni odbor sklenil po g. deželnimu poglavarju Cesarja prositi za poterjenje mestniga župana, ker, dokler predstojnika ni, ne more županija ne vladi, ne mestnjanam zadostiti.

Iz Dobrove poleg Ljubljane. Krajnska kmetijska družba je o poslednjim občim zboru podelila Francu Bizjaku, kmetu v Dobrovski fari poleg Ljubljane, sreberno svetinjo zavoljo njegoviga hvale vredniga obnašanja v sadjoreji, in je naprosila visoko častitiga fajmoštra na Dobrovi g. Jož. Poklukarja, naj bi poskerbeli, de bi se s primerno slovesnostjo podeljenje svetinje zgodilo. Verli gospod fajmošter so povabili v ta namen o nedeljo, 9. sveč., popoldne po keršanskim nauku g. grofa Riharda Blagaja, predsednika kmet. podružnice Ljublj. okolice, — gosp. šolskiga ogleda in korarja Janeza Novaka, — g. profesorja Janeza Poklukarja, — g. oskerbnika Bokavskiga gradú Jož. Ogorevca, — škofoviga g. kaplana K. Velkaverha, in ondašnje županije odbornike, ki so se v Dobrovski šoli o pol štirih popoldne snidili vpričo več nedelj-

skih učencov in učenk in tukajšnih sosedov. Visoke časti vredni rodoljub gosp. grof Rihard Blagaj so podelili z naslednjim prijaznim nagovorom v domačem jeziku Francetu Bizjaku častno svetinjo: „Trud in prizadevanje se povračuje ne samo po dobičku, ampak tudi po spoštovanju. Kmetijska družba spoštuje tiste, kateri se s pomnoženjem in razširjenjem sadniga drevja pridno pečajo in trudijo, in to spoštovanje ona skazuje očitno s tem, da nar pridnišim medalje deli. Veseli me, da sim jez danes, kakor predsednik Ljubljansko-Verhniške podružnice, poklican Vam za vaš trud, kteriga ste pri sadjoreji imeli, častno medaljo podeliti. Zaupam, da bote tudi zanaprej ne le v svoj prid, temuč tudi v prid dežele in ljudstva za rejo zlahtniga sadja skerbeli in jo razširjevali. Prejmite tedej iz mojih rok znamenje pridnosti, ki ga Vam kmetijska družba iz Ljubljane v poslavljenje Vašiga truda pošlje. Vam pa sosedam in vsim drugim naj današnji dan spričuje, da kmetijska družba trud in prizadevanje v sadjoreji resnično spoštuje.“ Na to je Franc Bizjak se takole zahvalil: „Gospod grof! ponižno se Njim in kmetijski družbi zahvalim za to, kar sim prejel. Jez scer nisim zato pešká sejal, dreves presajal, in jih cepel, da bi bil medaljo dobil, pa me vonder močno veselí, da kmetijska družba moj trud spozná. Prizadeval si bom tud za naprej sadjorejo v svoj in v prid drugih povikševati.“ — Očitno se je vidilo, da je ta slovesnost vse pričijoče ganila, sosebno pa šolsko mladost, ki je šla berž svoje drevesne sadiša pregledat, mlade drevesca preštevati, in je potem naznanila, da njih sadiša (vertne šole) zapopadejo že okoli 30,000 drevesc. — Zares lepo število je to — in očitno znamenje hvale vredne pridnosti Dobrovskih učencov in učenk, za ktere blagor in omiko pa tudi gosp. fajmošter Poklukar in g. Milharčič skerbíta prav po očetovo.

Novičar iz slovenskih krajev.

Iz Celja. Slavno mestjanstvo Celjskiga mesta, ktero je za tukajšno latinsko učilnico že mnogo storilo, bo to léto gímnazijalno poslopje na svoje stroške še povikšalo in nekaj prizidalo. Že je kupljen prostor, že se mnogoverstna priprava vkup vozi, že podirajo pohišje (star turn iz časov silne pravice), namesti kteriga bo novo pohišstvo se vzdignilo, visoko in veselo, modričam u prebivališu, mestu pa u čast in korist. — Slavno znani rodoljub in pisatelj slovenski, gosp. J. Drobnič, je začel latinskiga klasikarja, Kornelija Nepota, u slovenski jezik prestavljati. Od tako učniga jezikoslovca se smé gotovo izverstno delo pričakati. Dokončano bi utegnulo še to léto biti. — Ker je léta vino silno drago, se ljudje po deželi s žganjem nalivajo. Po maslicah ga pijó. K temu jim pa še nekteri denarja lakomni kerčmarji in drugi prodajavci pomagajo, ker žganje s sladkorjem in dišečimi rečmi mešajo, da prijetniši diši. Zatorej pa tudi še nikolj ni bilo toliko bolnikov in mertvih, ko zdaj. Tudi ne more drugač biti. Žganje je strup. Vsaka kapljica žganja kos življenja odvzame. Le bolj postarnimu človeku o težkim delu zna kupica žganja krepčalo biti; za navadno pitje je gotov strup. J. Š.

Iz Celja 13. februarja. — š —. Kakor smo po časopisih zvedli, so se pri Vas 11. dan tega mesca porotne seje pričele, in nadjamo se, da bomo o kratkim v „Novicah“ brali, kako se je kaj pri Vas porotna sodnija obnašala? Želni smo slišati, s kakošnim nagovorom je Vaš gospod porotni predsednik prvo sejo začel; tudi bi radi zvedli, kaj ljudje pri Vas od te tako imenitne nove naprave govorijo. Toliko bi skorej uganili, da bo ljudstvo na Krajskim od porotne sodnije ravno to mislilo, kar se je pri nas sèm ter tjà besedovati slišalo, namreč: „Vse je prav; samo to je težavno,

da porotniki, ki iz dežele v mesto pridejo, za živež ondi nobeniga plačila ne dobijo.“ Res je teško za vsačiga, naj že bode kmetovavec ali tergovec, več dni včasih več tednov dalječ od doma v mestu na svoje troške živeti; pa za zdaj mora že vsak poterpeti. Kadar bodo deželni zbori enkrat skup stopili, se zna ta reč tako popraviti, da bodo porotniki na stroške vsih pod eno deželno sodnijo spadajočih srenj saj nekaj plačila dobivali. — Pri nas so terpele prve porotne seje celih 5 tednov; bili so porotniki iz daljnih krajev, tako da so nekteri 14 milj domú imeli, pa vendar so vsi, spoznavši visoko važnost porotne sodnije brez godernanja do zadnega dneva ostali. Ali naš porotni predsednik, gospod vitez Acula, je pa tudi v skončnim nagovoru v slovenskim in nemškim jeziku porotnikom se tako krepko zahvalil, da so vsi ginjeni bili in vse težave, ktere so preterpeli bili, pozabili; eni so se clo veselja jokali. Visoko častiti gosp. predsednik so takole sklenili:

„Z današnjo obravnavo so porotne seje za prvo štertletje pri tej deželni sodni dokončane. In če sim ravno o začetku s tesnim sercam — očitno to spoznam — čast predsednika na tej še dozdej ne obhogeni poti prevzel, moram vendar zdaj odkritoserčno izreči, da mi je to vradno opravilo po krepki vsestranski podpori Vas gospodov porotnikov, sodnikov in deržavniga pravdnika ne le močno zljajšano, temuč clo k prijetni dolžnosti storjeno bilo. V tacih okoljstava bi mi moralo le žal biti, ako bi ne bil jez prvi pripomogel k izpeljanju te nove, na vse strani imenitne naredbe. Nar večí zaslugo pri tem pa imate Vi gospodje porotniki, ki ste tako poterpežljivostjo brez lastne koristi samo občni blagor in blagor deržave pred očmi imeli, — ki ste svojo dolžnost tako zvesto in nevtrudljivo dopolnili, da tudi jez kakor predsednik za svojo dolžnost spoznam, se Vam za to prav lepo zahvaliti. Vi gospodje porotniki, ste po tem, da ste popolnoma zapopadli in prevdarili vse zadeve tega imenitniga obravnanja, očitno dokazali, na kako visoki stopnji omikanosti so tudi prebivavci slovenskiga Štajarskiga; Vi ste v resnici dokazali, da je to ljudstvo za porotne sodnije popolnoma godno, in da ono spozna to dobroto, ktero so nar milostljivi Cesar avstrijanskim ljudstvam po vpeljanju porotnih sodnij podelili. Torej se pa tudi zahvalimo predobrotljivemu vladarju za to dobroto, in vsi iz cerca želimo, da bi v blagor svojih ljudstev in k napredku, kterimu so po vstavi temelj postavili, še mnogo mnogo lét živeli. Živio živio! živio!“

H koncu, preden se je zbor razšel, so stopili porotniki pred predsednika, so se mu zahvalili in so mu vsi z veselim obrazom v roke segli. —

Tretji dan sušca, pustni pondelk, se pri nas že druge porotne seje začnejo in zopet bo gosp. vitez Acula njih predsednik, kar nas Slovence iz serca veselí, ker ta g. predsednik ima vse lastnosti, vodnik tacih imenitnih očitnih obravnav biti.

Iz Savinske doline. Prve dni tega mesca je bil nadzornik Štajarskih ljudskih šol, gosp. Dr. Herrmann, u Celju. Radovedni smo pričakovali, kakose bo obnašal — in povedati moramo, da vsi, ki so ž njim govorili, ali so njega po učilnicah spremljevali, so imeli obilo priložnost se prepričati, da bo pravi mož za naše ljudske učilnice. Vès vnet je za blagor mladine, za povzdigo šol, za poboljšanje učiteljskiga stanú, in za ravnopravnost slovenskiga naroda tudi u šolskih rečeh. Gotovo je tudi, da tistih besed, ki mu jih je g. dopisnik u „Südslavische Zeitung“ zastran v Gradec pridših nemških učiteljev podložil, on ni govoril, — in de g. dopisniki u „Novicah“ so preveč skoz kalne očalnice gledali, ko so zoper njega pisali. Zagotoviti jih zamoremo, da nam ni treba